

ο ελληνικός ιμπεριαλισμός στη μακεδονία

Η μπροσούρα αυτή συζητήθηκε, πληρώθηκε και εκδόθηκε τον Μάιο του 2019 από την αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa που δρα στην Αθήνα.

Είναι βασισμένη στην ομώνυμη μπροσούρα της συνέλευσης του antifa south, εμπλουτισμένη βάσει των παρατηρήσεων που διατυπώθηκαν στην εκδήλωση που πραγματοποίησαν οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες από τα νότια, τον Απρίλη του 2019.

“Συνέλευση”: Δηλαδή οριζόντια οργάνωση - άνεργοι και εργαζόμενοι, μαθητές και φοιτητές, γυναίκες και άντρες που μαζεύονται και αποφασίζουν όλοι μαζί.

“Αντιφασιστική”: Δηλαδή, όλοι μας που καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως ετούτη η κοινωνία είναι μια ταξική κοινωνία και ότι μέρα με τη μέρα γκρεμίζεται στα κεφάλια μας ακριβώς με τον τρόπο που περιγράφουμε παρακάτω. Η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά που βασιλεύουν γύρω μας είναι τα μπάζα από αυτό το γκρέμισμα.

Autonome Antifa - Αντιφασιστική Συνέλευση: Δηλαδή, μπροστά σε αυτό το γκρέμισμα να μην είμαστε ούτε μόνοι, ούτε φοβισμένοι, ούτε αδύναμοι.

Για επικοινωνία: autonome.antifa@yahoo.com

Στο διαδίκτυο: autonomeantifa77.wordpress.com

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Από τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας
στη Συμφωνία των Πρεσπών

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	8
A' ΜΕΡΟΣ: 1990-2018. ΤΡΕΙΣ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ	
i. Ο κόσμος στις αρχές της δεκαετίας του 1990. Οι ιμπεριαλιστικές φιλοδοξίες του ελληνικού κράτους	12
ii. Η τριετία 1992-1995: Οι βασικές γραμμές και επιδιώξεις του ελληνικού κράτους γύρω από το Μακεδονικό Ζήτημα	14
iii. 2001: Ο εμφύλιος πόλεμος εντός του μακεδονικού κράτους και η ελληνική παρέμβαση	19
iv. 2002-2017: Ο δρόμος προς τη Συμφωνία των Πρεσπών, η συνεχιζόμενη αστάθεια εντός του μακεδονικού κράτους και η αναγκαστική συνθηκολόγηση με το ελληνικό κράτος	20
B' ΜΕΡΟΣ: Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΠΩΝ	
i. Αριστεροδεξιός σουρεαλισμός και η γνώμη ενός think tank	23
ii. Η Συμφωνία των Πρεσπών ως αυτό που είναι	24
iii. Το μέλλον	29
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	31

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

2017-2019. Πάντα είμαστε εδώ! (αλλά από μόνο του, δεν είναι αρκετό...)

Την τελευταία διετία, ένα ζήτημα που εν πολλοίς φάνταζε «ξεχασμένο», επανήλθε εκ νέου στην επικαιρότητα και σ' αυτό που ονομάζεται «δημόσια συζήτηση». Αναφερόμαστε φυσικά στο «Μακεδονικό Ζήτημα» (αυτό που οι Έλληνες αρέσκονται να αποκαλούν «Σκοπιανό»), το οποίο, έπειτα από μια σειρά «διαπραγματεύσεων» μεταξύ του ελληνικού και του μακεδονικού κράτους, κατέληξε να «επιλυθεί», όπως μας είπαν, τον Ιούνιο του 2018 με την υπογραφή της Συμφωνίας των Πρεσπών.

Με αφορμή την επαναφορά του ζητήματος στην επικαιρότητα και του θορύβου που προκλήθηκε γύρω από το «όνομα» του κράτους της Μακεδονίας, το σύνολο του εθνικού κορμού της χώρας συσπειρώθηκε. Από τα πιο διανοητικά σακατεμένα κομμάτια των «Αγανακτισμένων» μέχρι και τη Χρυσή Αυγή, ένα πλατύ φάσμα της κοινωνίας ήρθε στο προσκήνιο, ανακάλυψε κοινή γλώσσα συνεννόησης και διεκδίκησε για λογαριασμό του μερίδιό στον δημόσιο χώρο και λόγο. Φυσικά, όλα αυτά έγιναν πάντα σε στενή σύνδεση με τις πάγιες ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις του ελληνικού κράτους.

Για τους φασίστες το μακεδονικό και ο θάνατος του παρακρατικού πρακτορίσκου Κατσίφα αποτέλεσε μια ακόμη αφορμή «κατεβήσματος στον δρόμο». Η δημόσια επανεμφάνισή τους περιλάμβανε τη διοργάνωση εθνικιστικών συλλαλητηρίων σε διάφορες πόλεις της χώρας, με μεγαλύτερους ή μικρότερους αριθμούς συμμετοχής, προσπάθειες «κυριαρχίας» στα σχολεία με τις πολυδιαφημισμένες «εθνικιστικές καταλήψεις», «περάσματα» από τις γειτονιές (συνήθως, αν όχι πάντα, υπό την προστασία των μπάτσων) και μοιράσματα εθνικιστικών προκηρύξεων, καθώς επίσης και επιθέσεις σε αντιφασιστικά στέκια και καταλήψεις (χαρακτηριστικές περιπτώσεις ο εμπρησμός της κατάληψης Libertatia στη Θεσσαλονίκη, καθώς και η ανεπιτυχής επίθεση των φασιστών στην κατάληψη ΠΙΚΠΑ στα Πετράλωνα).

Όπως ήταν αναμενόμενο, όπως συνέβη στο παρελθόν και όπως θα συμβαίνει πάντα, οι κινήσεις αυτές των φασιστών δεν έγιναν εν κενώ. Οι αντιφασίστες και οι αντιφασίστριες σε όλη την χώρα, μπή-

καν στην πρώτη γραμμή και έδωσαν τη δική τους μάχη δείχνοντας στους φασίστες με κάθε τρόπο και με όλους, ότι δεν παίζουν σε άδαιο γήπεδο. Οι τοίχοι καθαρίστηκαν από τις εθνικιστικές βρωμιές και ξαναγράφηκαν με αντιφασιστικά συνθήματα, καρτέρια στήθηκαν και φασίστες κυνηγήθηκαν στους δρόμους και τις πλατείες, αντιφασιστικές διαδηλώσεις και περιφρουρήσεις στεκιών οργανώθηκαν στις γειτονιές, ενώ στα σχολεία, οι προσπάθειες επιβολής «εθνικιστικών καταλήψεων» βρήκαν απέναντι τους την ενστικτώδη αντίδραση εκατοντάδων αποφασισμένων αντιφασιστών μαθητών και μαθητριών.¹

Συμμετείχαμε και εμείς με τους δικούς μας τρόπους σ αυτή την μάχη. Αυτά τα δύο χρόνια ήρθαμε σε επαφή και γνωρίσαμε και άλλους συντρόφους και συντρόφισσες από διάφορες γειτονιές της Αθήνας, μοιραστήκαμε τις εμπειρίες μας και το μίσος μας για τους φασίστες και προσπαθήσαμε όλοι και όλες μαζί να κρατήσουμε τις γειτονιές μας καθαρές από την φασιστική μπόχα. Είναι κάτι για το οποίο είμαστε περήφανες και περήφανοι. Ξέρουμε καλά ότι δεν είμαστε μόνοι και μόνες μας. Τόσο στην Αθήνα, όσο και στις υπόλοιπες πόλεις της χώρας, οι φασίστες βρήκαν πολύ κόσμο που με τον τρόπο του στάθηκε απέναντί τους. Όπως λέγαμε και σε μια αφίσα που κολλήσαμε στους δρόμους της Αθήνας τον Δεκέμβριο του 2018: «Γειά στα χέρια σας αδέρφια! Πάντα είμαστε εδώ!» Αν μη τι άλλο, όλοι όσοι τα βάλαμε με τους φασίστες, αποδείξαμε ξανά τόσο σε μας τους ίδιους και τις ίδιες όσο και στους εχθρούς μας, ότι εξακολουθούμε να παραμένουμε ένα από τα υγιέστερα κομμάτια αυτής της κοινωνίας, κι ότι (όσο περνάει από τα χέρια μας) θα σταθούμε ανάχωμα απέναντι στον φασισμό, τον ρατσισμό και τη βαρβαρότητα που σ' αυτή τη χώρα επελαύνουν.

Πέρα, όμως, απ' όσα έλαβαν χώρα στους δρόμους και στις γειτονιές, η Συμφωνία των Πρεσπών επικυρώθηκε στα κοινοβούλια του ελληνικού και του μακεδονικού κράτους και πλέον έχει αρχίσει να μπαίνει σε εφαρμογή. Ο θόρυβος και η συζήτηση γύρω από το «όνομα» έχουν αρχίσει να κοπάζουν και οι δημόσιες εμφανίσεις των φασιστών έχουν αρχίσει πλέον να γίνονται όλο και πιο σπάνιες. Βέβαια, η μάχη με τους τελευταίους, δεν τελειώνει εδώ. Είναι σίγουρο

---

1. Για τις περιβόητες «εθνικιστικές καταλήψεις» στα σχολεία και για τα εμπόδια που συνάντησαν, μπορεί κανείς να δει τη μπροσούρα Ο Εθνικοσοσιαλισμός και οι Εχθροί του, *Autonome Antifa*, Ιανουάριος 2019.

ότι και στο μέλλον θα τους ξαναβρούμε μπροστά μας στο σχολείο, στον δρόμο και την πλατεία. Είναι επίσης σίγουρο ότι θα είμαστε και πάλι εκεί και θα τους αντιμετωπίσουμε με τους τρόπους μας, όπως κάναμε και τα τελευταία δύο χρόνια.

Η μάχη που δίνουμε με τους φασίστες «σε πρώτο πρόσωπο» είναι εξαιρετικά σημαντική, παρ' όλα αυτά, δεν είναι αρκετή. Εξίσου σημαντικό με την δουλειά που κάνουμε στον δρόμο απέναντι στους φασίστες, είναι και το να προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε και να παράξουμε δικό μας λόγο, δικές μας ιδέες και δική μας γνώμη τόσο για το «Μακεδονικό» όσο και για οποιοδήποτε άλλο ζήτημα που έχει να κάνει με την εξωτερική πολιτική του κράτους μας και τις σχέσεις του με τα υπόλοιπα κράτη του πλανήτη. Τέτοιου είδους ζητήματα, εκ πρώτης όψεως μας φαντάζουν «μακρινά». Είναι λογικό. Βρίσκονται εκτός της καθημερινής μας εμπειρίας (του δρόμου, της δουλειάς, της γειτονιάς κτλ). Εμείς τους φασίστες συναντάμε και μ' αυτούς έχουμε συνηθίσει να τα βάζουμε. Ωστόσο, τα σχέδια και οι πολιτικές του κράτους μας δεν εξαντλούνται στους φασίστες. Είναι σχέδια που μας αφορούν και πρέπει να μας απασχολούν. Είναι σχέδια που μπορούν να κρύβουν από πίσω τους μέχρι και πόλεμο. Σχέδια που φυσικά στρέφονται (και) εναντίον μας. Είναι σχέδια για τα οποία τελικά, αν δεν μιλήσουμε εμείς οι ίδιοι και οι ίδιες, κανείς δε πρόκειται να το κάνει για λογαριασμό μας.

Το αντίθετο μάλιστα· όλοι θα μιλάνε και θα λένε τις προκαθορισμένες γνώμες τους, όλοι θα απαντούν στα σημείνα ερωτήματα του κρατικού λόγου, όλοι θα παίρνουν θέση για το ποια πρέπει να είναι η εξωτερική πολιτική του κράτους μας, όλοι θα συνεισφέρουν στη γενικότερη παραγωγή συσκότισης και συλλογικής χαζομάρας που μας έχει πλακώσει.

Το κείμενο που ακολουθεί, είναι μια προσπάθεια να ξεφύγουμε από αυτόν τον κρατικό λόγο, να μιλήσουμε για τη σημασία του «Μακεδονικού Ζητήματος» για το ελληνικό κράτος, τις βλέψεις του ελληνικού κράτους στα Βαλκάνια και την Συμφωνία των Πρεσπών. Μια συμφωνία η οποία, χάρη στον συνδυασμό ακροδεξιού και αριστερού λόγου που κυριάρχησε στη δημόσια συζήτηση, έχει αποκτήσει μια αξιοσημείωτη ιδιότητα: να θεωρείται στο εσωτερικό της χώρας μας ταυτόχρονα «προδοτική», «φιλειρηνική» και προϊόν της «εξάρτησης» της Ελλάδας απ' τους «Αμερικάνους».

Στα όσα ακολουθούν, θα αναφερθούμε αρχικά στις εξελίξεις των

τελευταίων τριάντα χρόνων γύρω από το «Μακεδονικό Ζήτημα». Από τις αρχές της δεκαετίας του 1990, τότε που τα Βαλκάνια πήραν για άλλη μια φορά φωτιά και το ζήτημα επανήλθε στο προσκήνιο, μέχρι και το 2018 και την υπογραφή της Συμφωνίας των Πρεσπών. Θα προσπαθήσουμε να εστιάσουμε στις βασικές γραμμές και επιδιώξεις της πολιτικής του ελληνικού κράτους αυτήν την τριακονταετία. Θα μιλήσουμε για τις επιθετικές του κινήσεις εις βάρος του νεόκοπου γειτονικού κράτους και για την προσπάθεια του να επιβάλλει τα συμφέροντά του στα Βαλκάνια.

Στη συνέχεια, θα μιλήσουμε για την Συμφωνία των Πρεσπών καθαυτή και για τα βασικά της σημεία. Θα υποστηρίξουμε πως, σε αντίθεση με όλα όσα ακούστηκαν και απ' τα δεξιά και απ' τα αριστερά, δεν πρόκειται ούτε για «προδοσία», ούτε για «εξάρτηση», αλλά για μια συμφωνία που εξυπηρετεί απόλυτα τα συμφέροντα του ελληνικού κράτους και ιμπεριαλισμού στην σημερινή ιστορική συγκυρία, μια συμφωνία με την οποία το ελληνικό κράτος επιβάλλεται στους γείτονές του. Θα μιλήσουμε για την πάγια συνύπαρξη και συνεργασία του ακροδεξιού και του αριστερού λόγου στα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής. Τέλος, θα εξηγήσουμε γιατί βρίσκουμε απαραίτητο το χτίσιμο μιας «δικής μας», αυτόνομης γνώμης για όλα τα τρελά που κάνει το κράτος μας. Το χτίσιμο μιας γνώμης που θα βρίσκεται απέναντι τόσο από τις αριστερές όσο κι από τις δεξιές αφηγήσεις· αφηγήσεις που τελικά, δεν είναι τίποτα παραπάνω από κρατικές.

Στιγμιότυπο από την αντιφασιστική μάχη που δόθηκε στα σχολεία το Νοέμβριο του 2018.
«Πάντα είμαστε εδώ!»